

kezd

mócsai gergely

kint háborog az eltévedés
veszteglő part
bevont képzelet
hamarnyílók voltak
végtelen ábrák a homokban

örök erkély alkony
alakot hoztam kikötőbe
omlik a maradék
felismerés csobban

emléket okozva
fordul a szél
hullámok legbelül
türelmes fövényen

aranyvonalból kirezgő képek
tornyosulnak a különbségek
belsejében

így lesz esély
túlélni a távolságot
ami gazdavilágunk
mindent jelentő partjaitól
elválaszt

a várossá érkezés éjjele
fényemlőn csorgó neon
telve értesüléssel

a tömbök egymásba nyúlnak
lakóik díszek csak lemaradnak
az égésben

műtétek szóródnak első falig
mit sem őrízve haladásban

szokatlan bentlakás emlékei égnek
egyetlen épület maradék élein

lüktető falvilág borít ki
sok ilyen alakot
sarkokon bémész csoportok
viszik hírül nappal
hogy láthatók és
megélnék

kapcsolatba lépek a fény elengedi
alkatom a szél arcokat másol
a szembejövőkre

tartasz-e kelyhedben
határom feloldva
engedd meg kertjeid
hangolódjunk hullám
falakon át
olvadt valóságba
város hűl alattunk
ettől függ minden

lila sugárzás hív
betonrom élein dereng
felérve mélybe engedem
az idáig valót

a pótolhatatlan hagyott el
állunk nélküle üres kézzel nézve
a ránk boruló alkonyt mit vitt magával
ha nem minket mi lehet szeretnivalóbb
maradtunk a semmitől egy levegőnyire
hogy remegünk szinte ártatlan
szomjazzuk amit kiszórt álmaink
alatti hívófényeket

váratlan elődök saját délutánja
körbeért félmosoly rögzíti diszkrétén
hogy most lépnek csak ki
a hatalmas álomból
testükön ruhának tetszik
oly lassan csorog le
a múlhatatlan szín

telepek sora sehol mindenütt
határos izgalom eszesíti a hajnalt
új anyag csillog hártyája kihat
felfolyik lábamon az a rész történelem
arcom még szélben nézek a színbe
botlásom lejjebb szívja időm

elborít a világ
legmesszibb átkelőt őriztem szívvel
szeretném ki helyettem volt
hátha ő mindenre emlékszem
annyi drága idő
apám ölében magam
és a túlerő aminek ez nem sok

bizsergő fronton másik képzelet
éles dolgok meglepett húsba
nedvekkkel kezdődik valóban

egymásban élve
úsznak át minden
kicsit is bolygatva
tüdőt mutatnak a szélnek

egy ideje látszik a menny
mi lesz az idegekkel
kéz a kézben torlódni
vibráló határon

ellenkező tavaszokba
szívódik az egész
másoknak lesz ragadós
tévedtünk

lejárat egy napba
fel sem tűnik hogy
a társak testeink vagyunk

raktárban ocsúdva
alapulnak
friss harmat szívükön

eljön a földből egy autó
ha tudná mikor
tanútlan megkönyékezik

hold alatt futó felhők
milyen közel
mi sem vagyunk messze
mozognak mégis itt vannak

lehullanak a számok
másképp nyom a talaj
de a tagok bejáratása
könnyű

kitetsző vázak élein
rohanunk a megtudott
alkonyba hogy
elérhetők legyünk

miattunk volt ez az
egész akaratlan tájakba
hatolva sérülnek legelső
nyomaink

átfut az éj hidege
partra szállunk
idegen hajnalba
tűnik a vágy

elkövetkezem
fövenyen járok
szivárog fényeim
története

törekvő alkony
tengeri fény
mely földre hull
mivé lesz könnyem
érez-e másik
eljövetel

lelepleződik a légkör
mi mégis maradunk
a koraesti égmélyben
oldott lehetőségeknél

hullámba olvadnak sokan
hogy elérjék a partot
mit átjár a figyelem
kivesznek dolgokat
leteszik egy helyre
nem mutatkoznak
a hátrahagyottban

kutatók érnek a megszűnőhöz
belül csupa nyüzsgés
ókori nyár
a szobában valaki
függönyt igazít

hova tűnik az összes élet
az állandó várakozás
erős a városok
mozgó határtalansága
hírekkel terhesen
felkavarodunk

megvár az élet egy mozdulatban
valahol rögzített balkonon
jelentést keresőn bomló világ
belül a lejátzó úgy marad
zápor lesz cseppenként elszakadás

eloldhatatlan idő
ahány alakban jöttem
helyette ki hív örökre
áldoz lüktet minden

egyszer utolsó táj
messze fényes pont
errébb valami szerkezet
élhetnek is benne
felhők magasan
tenger csak a szagáért

tartalom

kint háborog az eltévedés	2
örök erkély alkony	3
emléket okozva	4
aranyvonalból kirezgő képek	5
a várossá érkezés éjjele	6
a tömbök egymásba nyúlnak	7
műtétek szóródnak első falig	8
szokatlan bentlakás emlékei égnek	9
lüktető falvilág borít ki	10
kapcsolatba lépek a fény elengedi	11
tartasz-e kelyhedben	12
lila sugárzás hív	13
a pótolhatatlan hagyott el	14
váratlan elődök saját délutánja	15
telepek sora sehol mindenütt	16
elborít a világ	17
bizsergő fronton másik képzelet	18
egymásban élve	19
egy ideje látszik a menny	20
ellenkező tavaszokba	21
lejárát egy napba	22

raktárban ocsúdva	23
eljön a földből egy autó	24
hold alatt futó felhők	25
lehullanak a számok	26
kitetsző vázak élein	27
miattunk volt ez az	28
átfut az éj hidege	29
törekvő alkony	30
lelepleződik a légkör	31
hullámba olvadnak sokan	32
kutatók érnek a megszűnőhöz	33
hova tűnik az összes élet	34
megvár az élet egy mozdulatban	35
eloldhatatlan idő	36
egyszer utolsó táj	37